

Prispeval Barbara Žvirc
Četrtek, 24 April 2008 00:00

Vietnam je drugačna zgodba. Zgodba, ki se, tako kot vse druge, konča, vendar ostaja še kako živa v spominu popotnika. Zgodba, ki preseneča, se dotakne tvojih čutov, duše, in za vedno pusti odtise na tvoji koži.

NHA TRANG

Čisto drugače kot v Sapi sva vietnamsko kulturo in ljudi doživela v obmorskem mestu Nha Trang, ki bo čez desetletje ali dve postalo podobno preveč natlačenim tajskim turističnim mestom. Skoraj cel Nha Trang je bil spremenjen v gradbišče. Gradili so se zabavišni parki, gromozanski hoteli, zdravilišča, nakupovalni kompleksi ... Še dobro, da sva ga doživela (če odmislimo gradnje) še vsaj približno pristnega, ker je (bil) res fantastičen, midva pa sva bila od utrujenosti že čisto pripravljena na easy postanek Na plaži bel pesek, toplo morje, ravno prav veliki valovi, drobni vietnamski otroci, ki po plažah prodajajo vse sorte in mimogrede s tabo odigrajo še partijo kart, senčniki iz bananinih listov, masaža na plaži, v restavracijah pa sva si lahko na mini žaru sama popekla meso. Če je bila v Hueju vrhunska rižota, je v Nha Trangu zmagalo meso. Vseh vrst in plavajoče v vseh možnih vrstah »omak«. Za prste polizat!

V Nha Trangu sva šla tudi na izlet na »štiri otoke« in doživela karaoke ter ples na ladjici (ki je imela svoj »hišni« band), snorkeling, ogled ogromnega akvarija čudnih oblik, poležavanje v udobnih stolih na plaži in plavajoči bar. Ja, res, plavajoči bar. Nastal je tako, da je vodič v morje vrgel kos debelejšega stiroporja s šopkom plastičnega cvetja za okras, nanj položil krožnik z rezinami ananasa in nam, opremljenim z rešilnimi obroči, v morju postregel z vietnamskim vinom, ki je imelo, mimogrede, okus po bencinu. Ampak bilo je vrhunsko, zabavno in nepozabno.

DALAT

Iz obmorskega Nha Trangu naju je pot vodila v Dalat, mestece v centralnem sredogorju, ki leži na več kot 1500 metrih nadmorske višine in ki je pri Vietnamcih (in turistih) priljubljeno letovišče

Prispeval Barbara Žvirc
Četrtek, 24 April 2008 00:00

mladoporočencev na medenih tednih.

Vožnja tja je bila, kljub temu da tako ali tako vsi Vietnamci vozijo noro nepredvidljivo in skrajno nevarno, vrhunsko doživetje. Vse ovinke v hribe smo gladko sekali, neprestano hupali, voznik se je bolj ubadal s svojimi cigaretami kot z gledanjem na cesto, sam avtobus pa je bil komaj kaj boljši od dedkovega starega fiatovega kombija.

Prvo presenečenje Dalata so komarji, ki so zaradi »večne pomladi« v Dalatu prisotni celo leto. Tukaj sem lahko obudila igrico »Kdo bo koga prej?«, ki sem se jo začela igrati že v Hanoju. Močno sem se namreč trudila, da bi speštala komarja prej, preden bi mu uspelo svoj rilec namočiti v mojo kri. Mi je kar uspevalo, moram priznati. In prav tako dobro mi je šlo tudi pri drugem presenečenju, ki naju je pričakalo (in nama delalo družbo ves čas) v sobi v Dalatu. Pri spiranju ščurkov s tušem v odtok na tleh kopalnice namreč.

V Dalatu si je vredno ogledati tržnico, ki je res ogromna za tako majhno mestece (in kjer lahko najdete malo morje različnih vrst riža), mali Eifflov stolp (pač vpliv Francozov, kaj češ), kaj drugega že ne preseneti več. Nujno, in tukaj resno mislim, pa si je privoščiti izlet na motorju z vozniki, ki sami sebe imenujejo Easy Riders. Na svojih starih (vendar varnih in za vožnjo primernih) nemških, ruskih in še kakšnih motorjih te odpeljejo, kamor želiš. Na izlet po okoliških brezpotjih, v Sajgon ali pa celo vse do Sape. Midva sva se odločila za enodnevni izlet po okoliških brezpotjih in dobila vsak svojega super zabavnega voznika, ki sta naju odpeljala na tipično »motoristično« pojedino, videli smo predelavo svile, kuhanje »vietnamskega viskija« (riževo žganje), obiskali Chicken Village, si od znotraj ogledali hišo domačinov in vaško šolo (ki je skoraj nihče več ne obiskuje, ker morajo otroci pomagati doma na polju), meditirali na stopnišču kompleksa templjev in obiskali Crazy House – prenočišča po vzoru crooked house iz kakšnega zabavišnega parka, kjer nočitev stane tudi bizarno dragih (za drugače poceni Vietnam) 60 – 100 \$ na osebo.

Prispeval Barbara Žvirc
Četrtek, 24 April 2008 00:00

SAJGON (HO CHI MINH CITY)

Sajgon je južna prestolnica Vietnama, ki nosi tudi ime Ho Chi Minh po velikem vietnamskem komunističnem voditelju Stričku Ho-ju. Po vrvežu, prometu in trumah turistov je mesto precej podobno Hanoju, razlikuje pa se po modernejših novogradnjah, po nakupovalnih središčih, ki »rastejo« v današnjih časih, ter po nočnem življenju mladih. V lokalih prevladuje glasba, ki je bila pri nas popularna v devetdesetih, karaoke pa so prisotne povsod, tudi v najrevnejših četrtih, kjer se na ulicah ponoči gnetejo cele družine brezdomcev.

V Sajgonu sva se srečala tudi z Janijem, Slovencem, ki dela v Vietnamu že lepo število let. Razkazal nama je središče mesta in naju vpeljal v še nepreizkušeno vietnamsko kulinariko. Tako sva jedla polnjene sladkovodne polže, žabje krake, kozličkovo juho – enkrat v »restavraciji«, ki je čez dan avtomehanična delavnica, zvečer pa jo pospravijo in nastavijo vanjo mize in plastične stole (tako dobro hrano sva jedla redkokje) – in drugič v fini restavraciji, ki bi lahko brez problema stala tudi v središču kakšnega razvitega in modernega velemesta.

Po mestu smo se prevažali z mototaksiji, tako kot vsi, ki nimajo svojega motorja. Z mototaksijem se najhitreje prebijate med gnečo na vietnamskih ulicah. Sicer takšen način vožnje ni najbolj varen, lahko pa tako vidiš dobršen del mesta, ki si ga drugače ne bi ogledal, saj poznajo vozniki bližnjice tudi skozi najbolj zakotne dele mesta.

MEKONG DELTA

Prispeval Barbara Žvirc
Četrtek, 24 April 2008 00:00

Tako kot Sapa, vožnja z Easy Ridersi in ogled demilitarizirane cone je raziskovanje Mekong delte ter vožnja po njenih skritih kanalih in labirintih obvezno. Toliko vode, ki jo prinese vse od Tibeta in se z vso nesnago vred, ki jo na poti pobere, izlije v Južnokitajsko morje, na kupu nisem videla še nikoli. In to vodo Vietnamci uporabljajo za vse. V njej perejo oblačila, umivajo sadje in zelenjavo, se v njej umivajo in kopajo, otroci v njej zganjajo vragnolije in se igrajo. To isto vodo uporabljajo za kuho, v njej si mimogrede ulovijo kosilo, na njej gradijo hiše na kolih (ali plavajoče na sodih), v vseh vrstah dolgih in ozkih plovil pa se srečujejo domačini s turisti in jim na svojih plavajočih tržnicah še mimogrede prodajo kakšen eksotičen sadež ali domač izdelek.

Na najinem izletu, ki je poleg vseh zanimivosti vključeval še zastonj plohe vsakih nekaj minut, sva spala v bungalovih na količkih ob nevemkaterem rokavu Mekonga, veslala v majhnih čolnih s con hatom na glavi (con hat je tipično pokrivalo vietnamskih poljedelcev za zaščito pred soncem, ki ga nosi večina Vietnamcev še danes), bila priči izdelavi sladkarij iz kokosa in izdelavi riževih rezancev, poslušala vietnamsko glasbo, jedla bananin med in se crkljala s kačami.

Prispeval Barbara Žvirc
Četrtek, 24 April 2008 00:00

CHU CHI TUNNELS

Cu Chi Tunnels so še eni izmed tunelov, ki so razporedeni pod zemljo na skoraj celotnem ozemlju Vietnama. Okoli 1000 km rovov v bližini meje s Kambodžo turistom predstavljajo grozote vojne in trpljenje Vietnamcev. Originalni tuneli, ki so jih izkopali vietnamski komunisti, so bili dimenzij 60 x 80 centimetrov. Povprečen Evropejec, kaj šele Američan, vanje ne spravita niti nog. Za turiste so tako naredili več kot dvakrat večjo repliko, ki pa je bila zame, ki sem malo klavstrofobična, če zmeraj tako majhna, da si vanjo nisem upala.

CAO DAI

Cao Dai je sinkretistična vera, ki je bila ustanovljena leta 1926. Njen ustanovitelj je bil Ngo Van Chieu, francoski administrator v Indokini, ki je slišal glas »višjega« in po njegovih navodilih ustvaril novo vero – caodaizem. Kljub temu da se v njem prepletajo nauki taoizma, konfucianizma, krščanstva, budizma in islama, je caodaizem monoteistična vera, ki priznava enega boga, ki je lahko v primeru caodaizma ali Alah, krščanski Bog, Buda ali kdo tretji, ime ni pomembno. Največji tempelj caodaizma je v Tây Ninhu, število vernikov po svetu pa se giblje med 2 in 6 milijoni.

Ob obisku caodaističnega templja smo bili priča eni izmed seans, kot obrede, ki jih mi poznamo pod imenom maše, imenujejo caodaisti. V enem dnevu imajo štiri seanse: opolnoči, ob šestih zjutraj, opoldne in ob šestih zvečer. Ženske imajo v templju prostor na levi, moški na desni, oboji pa se morajo, prav tako kot turisti, pred vstopom v tempelj sezuti.

Srečanje s caodaizmom mi je odstrlo še eno pisano podobo vietnamskega naroda in malo omililo podobe strašnih tunelov, ki so se mi slikale v mislih, ko se je končeval še en

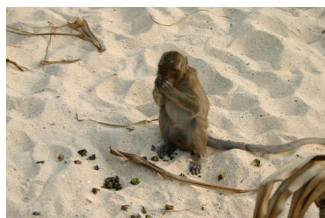
Prispeval Barbara Žvirc
Četrtek, 24 April 2008 00:00

zgodovinskih podatkov poln izlet.

NAMESTO KONCA

Vietnam je zgodba, ki se popotniku, ki ga raznolikosti nenavadne pokrajine in še nenavadnejšega naroda prevzamejo, piše sama, a vendar ostane nedokončana. Če se ti zdi, da si v Vietnamu videl vse, te za prvim vogalom preseneti nova zgodba. Enako pisana in neverjetna, kot so bile prejšnje. In s skritimi kažipoti v nova poglavja.

Sama vem, da se bom nekoč vrnila. Ker vem, da me poleg vseh opisanih in izpuščenih krajev (obiskala sva še My Son, Ninh Bin, Halong, Cat Ba Island, Monkey Island ...) čakajo novi svetovi in nove zgodbe, ki bodo drugačne, kot sem jih že doživela. Ker čas, ki mineva, tudi na takšnih lepotah, kot so vietnamske, pušča neizbežne odtise.

[VIETNAM - MAVRIČNA DEŽELA - 1.DEL](#)